

OBSAH :

VEREJNÁ SPRÁVA :

Kde nie je vôľa, tam je grécka cesta
Dušan Sloboda

MENOVÁ REFORMA :

Návrat k zlatu
Robert P. Murphy

SPOLOČNOSŤ :

Anarchie negramotů
Benjamin Kuras

PAMÄŤ NÁRODA :

O nás - s nami
Peter Osuský



KDE NIE JE VÔĽA, TAM JE GRÉCKA CESTA

Dušan Sloboda

Vláda o úsporách počas svojho prvého roka viac rečnila a menej konala. Redukcia plátov, počtu zamestnancov a objemu obstarávanej korupcie nestačí. Chýba ťah na osekvávanie kompetencií štátu, na ktoré sa viažu neustále rastúce výdavky.

Po minuloročnom upratovaní po Ficovi neprišiel taký rozpočet na rok 2011, ktorý by bol podporený dostatočne razantnými opatreniami na výdavkovej strane, a tak záchranou bolo zvyšovanie daní (DPH). Všeobecným cieľom na tento rok preto malo byť dosiahnutie úspor pri plánovaní a kvalitnejšom zostavovaní štátneho rozpočtu na rok 2012. Veľkým plusom je zverejňovanie zmlův, objednávok a faktůr. K elektronickým aukciám sme čoraz bližšie, no stále sú viac marketingom než realitou. Pozitívna je i snaha o revitalizáciu železníc, hľadanie koncesionára pre bratislavské letisko, návrhy na privatizáciu teplární a výhľadovo i ďalších spoločností s akcionárskym podielom štátu ako súčasť cesty k zrušeniu Fondu národného majetku SR či obmedzenie nehorázných „zlatých padákov“. Premiérka hlási, že jej ministri „skresávajú výdavky priam až na kosť.“ Naozaj?

Dobre na papieri, horšie v realite

V rámci úspor vo verejnej správe vláda začala s etosom konať symbolicky na zasadnutí 17. novembra 2010, kedy schválila materiál, v ktorom sa tvrdí, že „je potrebné dôsledne zanalyzovať činnosti, ktoré vykonávajú ministertvá a ostatné verejné inštitúcie a zväziť, ktoré z nich je skutočne potrebné vykonávať i naďalej. Aktivita, ktoré dokáže efektívnejšie vykonať súkromný sektor, by mali byť vylúčené z pôsobnosti verejných inštitúcií. A to rovnako platí aj o činnostiach, ktoré sú celkom zbytočné alebo o činnostiach, ktorých náklady sú neadekvátne vysoké ich prínosom. Výsledkom analýzy by mal byť aj návrh na inštitucionálne zmeny – rušenie alebo zlučovanie rôznych typov verejných organizácií. Niektoré z nich je možné odštátniť, iné aj úplne zrušiť.“

Avšak, napriek oným deklaráciám nedošlo dosiaľ k prehodnoteniu činností vykonávaných štátom, k ich redukcii a súvisiacemu rušeniu organizácií pôsobiacich v rámci verejnej správy. Analýzy, ktoré ministerstvá vypracovali, nakoniec boli vypustené v marci 2011 z programu vlády a neboli tak ani prerokované. Možno preto, že by to bolo len na hanbu, keďže ministertvá v nich pojednávajú viac o zdôvodňovaní nevyhnutnosti „ponechať rozsah vykonávaných činností bez zmien,“ než o rušení a zlučovaní organizácií. Vo väčšine prípadov „analýzy“ o sebe spracovávali samotné dotknuté organizácie, a pochopiteľne skôr než návrhy na úspory prevládali litánie o vlastnej nenahraditeľnosti.

O úsporách sa viac reční a menej koná

Podčiarknuté, zrátané, a...?

Kým vláda vajatala, Republiková únia zamestnávateľov (RÚZ) vo februári 2011 zverejnila štúdiu *Analýza efektívnosti financovania rozpočtových a príspevkových organizácií štátu*, z ktorej vyplýva, že štát financuje viac než 810 rozpočtových a príspevkových organizácií, ktoré stoja daňovníkom ročne viac ako miliardu eur. A čo dokázala analýza našej vlády? Po roku vládnutia nebola zrušená žiadna rozpočtová organizácia, žiadna príspevková organizácia, žiadna agentúra, žiadna inšpekcia, žiadny úrad, žiadny štátny podnik, žiadna štátna akciovka, žiadna štátna eseročka, žiadny štátny účelový fond.

A ako vyzerá racionalizácia v našej verejnej správe? Štátnu správu vykonáva 357 úradov na prvom stupni, 64 úradov na druhom stupni s krajskou pôsobnosťou a 13 ďalších z celorepublikovou pôsobnosťou, z ktorých

niektoré majú 111 „pobočiek“ v území. Našich 2926 samospráv sa na miestnej úrovni združuje do 235 spoločných obecných úradov, pričom máme 974 matrík a ostatné agendy sú riešené ešte viac rozdrobene. Ministerstvo vnútra navrhlo znížiť počet obvodných úradov z 50 na 46, okresných riaditeľstiev Hasičského a záchranného zboru z 51 na 43, časť obvodných úradov integrovať a časť krajských úradov zrušiť, zlučovanie daňového a colného riaditeľstva chystá ministertvo financií.

Vláda síce tvrdí, že „štruktúra miestnej štátnej správy by mala zodpovedať jej kompetenciám,“ a „je preto potrebné zanalyzovať súčasnú podobu miestnej štátnej správy a následne v prípade potreby navrhnuť jej zmenu,“ preto si dala za cieľ zrealizovať „vyhodnotenie súčasného stavu úrovne zabezpečenia prenesených kompetencií štátu a originálnymi celkami s cieľom využiť ich pri tvorbe a realizácii komunálnej reformy,“ avšak analýzy vedúce k zmenám sú predkladané s oneskorením, chýba im ucelenejší systémový pohľad a sú bez previazanosti na koncepciu komunálnej reformy, ktorá bola odsunutá z júna na december.

...tam je cesta

Keď sa vláda bude najbližšie opäť oháňať, ako skresáva výdavky, tvrdiac, že viac úspor sa nájst nedá a treba preto zvyšovať dane, spýtajme sa, či sa naozaj viac nedá. Inak ostáva v platnosti, že sme na gréckej ceste. Vydali sme sa na ňu za Fica a nezišli z nej ani s Radičovej ministrami. Hoc pomalšie, so zastaveniami, no stále po nej kráčaťme ďalej.

Vláda krátko po parlamentných voľbách, z výsledkov ktorých vzišla, čelila len komunálnym voľbám. Po nich dostala neobvyklé tri roky pokojného vládnutia bez akýchkoľvek volieb. Ak tento čas strávi tak, ako prvý rok vládnutia, neostane jej iné, len prívrastok vlády premárnenej príležitosti.

Autor je analytik KI.



NÁVRAT K ZLATU

Robert P. Murphy

„Zdravé peniaze“ ako jeden z cieľov klasických liberálov boli vždy založené na spájaní meny so vzácnymi kovmi. Tak ako bola ústava zameraná k potlačeniu svojvoľného výkonu vládnej moci, tak zlatý štandard striktné obmedzil možnosti vlády spoluvytvárať infláciu.

Zástancovia „zdravých peňazí“ boli a sú neustále svedkami deštruktívnych dôsledkov sily tlačiarenských strojov. Právom môžu namietat, že žiadna vládna schéma riadenia peňazí nemôže skončiť dobre. Áno, optimálne usporiadanie je také, pri ktorom sú peniaze a bankovníctvo plne v súkromných rukách a neexistuje nič také ako „národná“ mena, podobne ako nemáme ani „národné“ počítače.

Existuje rozdiel medzi klasickým zlatým štandardom z konca 19. storočia a režimami nekrytých symbolických peňazí z konca 20. storočia. Preto viacerí moderní ekonómovia rakúskej školy a libertariáni nabádajú k návratu k zlatu ako dočasnému riešeniu. Vzhľadom na to, že vlády a centrálné banky v súčasnosti významne zasahujú do peňazí a bankovníctva, by bol podľa mnohých predstaviteľov rakúskej školy návrat k zlatu veľmi rozumným krokom.

Nanešťastie, i keď zástancovia zdravých peňazí sa zhodnú, že skutky Franklina Delana Roosevelta v roku 1933 a Richarda Nixona v roku 1971 boli zavrhnutia hodné, nezhodnú sa už na najlepšom spôsobe zvrátenia týchto katastrof. Predstavme si, že vláda USA naozaj naviaže americký dolár na zlato. Aký výmenný pomer by mala použiť? Súčasnú trhovú cenu? Cenu 35 \$ za trójsku uncu z éry Bretton Woods? Cenu 20,67 \$ za uncu z čias pred Rooseveltom?

Odporúčanie pre Fed

Navrhujem, aby sa Fed (Federal Reserve System – centrálna banka USA) „vrátil k zlatu“ okamžite zmenou cieľovania svojej politiky zo základnej úrokovej sadzby Fed-u na cenu zlata. Odporúčam, aby boli vládne dlhopisy a ostatné aktíva držané Fed-om v čase splatnosti nahradené reálnym zlatom.

Na otázku, akú cenu určiť ako cieľovú, odpovedám vcelku arbitrárne: 2 000 \$ za uncu. Moje zdôvodnenie je nasledovné: Keď Fed začne s masívnym nakupovaním zlata, trhovú hodnotu zlata v pomere k ostatným tovarom a službám vzrastie, lebo pribudne nový veľký nákupca na trhu so zlatom. Ak by následne Fed fixoval súčasnú trhovú cenu (1 400 \$ za uncu v čase písanie tohto článku), tak by si to vyžiadalo cenovú defláciu väčšiny ostatných tovarov a služieb.

Mali by sme sa vyvarovať chyby britskej vlády, ktorá sa v roku 1925 vrátila k zlatu, používajúc paritu pred prvej svetovej vojny. Spôsobila tým dlhotrvajúce problémy britského trhu práce. Dnes by preto bolo rozumné pre Bernankeho Fed určiť cieľovú cenu zlata značne vyššie, než by bola jeho trhovú cenu v deň oznámenia. Drvivá časť prispôsobenia sa (keď hodnota zlata vo vzťahu

k všetkému ostatnému musí vzrásť) by sa tak uskutočnila iba rastom ceny zlata (do výšky 2 000 \$ za trójsku uncu).

Existuje niekoľko problémov spätých s realizáciou „návratu k zlatu“. Najzreteľnejším je skutočnosť, že som stanovil 2 000 \$ iba tak, arbitrárne. Dalším problémom je fakt, že neexistuje jednoznačný pomer, koľko zlata treba na krytie zvyšného množstva dolárov. Odporúčam, aby Bernanke a spol. kúpili alebo predali aktíva pre udržanie cieľovej ceny zlata. Existuje však omnoho lepší návrh, než ten môj – a to od Misesa.

Misesov návrh

Ludwig von Mises vo svojej Teórii peňazí a úveru predkladá svoj plán pre navrátenie fiktívnej krajiny (Ruritania) so svojou menou (rur) k zlatému štandardu. Čitateľ musí mať na pamäti, že keď to Mises písal, americký dolár bol stále zameniteľný za zlato v pomere 35 \$ za uncu. Mises to videl nasledovne:

„Z pohľadu monetárnej techniky je stabilizácia výmenného kurzu národnej meny voči iným, inflačne menej znehodnoteným menám alebo voči zlatu jednoduchá. Prvotným krokom je zdržanie sa ďalšieho nárastu množstva domácej meny. Toto na začiatku zastaví nárast výmenného kurzu a ceny zlata. Po určitých výkyvoch sa dostaví relatívne stabilný výmenný kurz, ktorého úroveň závisí od parity kúpnej sily.

No táto stabilita nemôže trvať večne. Pokiaľ pokračuje nárast produkcie zlata alebo nárast vo vydávaní dolárov v zahraničí, Ruritania má menu, ktorej množstvo je nepružne obmedzené. Za týchto podmienok už nemôže prevažovať úplná zhoda medzi pohybom cien komodít na trhoch Ruritania a tých na zahraničných trhoch. Ak ceny vo vzťahu k zlatu a dolárom rastú, tie vo vzťahu k ruru budú zaoštvávať alebo dokonca klesnú. To znamená, že parita kúpnej sily sa mení. Následne sa ukáže trend smerujúci k posilneniu ceny ruru vyjadrený v zlate alebo v dolároch. Keď sa tento trend stane očividný, nastáva vhodný moment na dovŕšenie menovej reformy. Výmenný kurz, ktorý na trhu prevláda v danom okamihu, bude ohlásený ako nová zákonná parita medzi ruro a buď zlatom alebo dolárom. Neobmedzená vymeniteľnosť pri tomto zákonnom kurze každého papierového ruru voči zlatu alebo doláru a vice versa je odteraz základným princípom.

Reforma teda pozostáva z dvoch opatrení. Prvým je ukončenie inflácie nastavením neprekonateľnej bariéry voči ďalšiemu nárastu ponuky domácich peňazí. Druhým je zamedzenie relatívnej deflácie, ktorú prvé opatrenie po určitom čase priniesie a to vo vzťahu k iným menám, ktorých ponuka nie je v rovnakej miere tak rigidne obmedzená. Hneď po druhom kroku je akékoľvek množstvo rurov možné zameniť na zlato alebo doláre bez akéhokoľvek meškania a akékoľvek množstvo zlata alebo dolárov za rury. Agentúra, ktorej reforma zverí vykonávanie týchto výmenných operácií, potrebuje z technických dôvodov určitú malú rezervu zlata či dolárov. No jej hlavným záujmom je, aspoň v počiatočnom štádiu jej fungovania, poskytnúť dostatok rurov potrebných pre výmenu zlata alebo cudzej meny za rury.

Aby mohla akákoľvek agentúra vykonávať túto úlohu, musí byť oprávnená emitovať dodatočné rury plne kryté zlatom alebo cudzou menou.“

V tejto krátkej stati Mises ponúka návrh, ktorý zabraňuje problémom spomenutých v mojom návrhu. Neexistuje nastavenie arbitrárnej ceny zlata. Mises necháva trh, aby tak urobil.

Teoreticky i prakticky

Myslel som si, že nastavenie súčasnej trhovej ceny zlata môže viesť k problémom, lebo zvýšený dopyt po získaní zlata centrálnou bankou (prípadne vládnu štátnou pokladnicou) by znamenal nárast relatívnej ceny zlata. Avšak podľa Misesovho návrhu sa vláda na začiatku neusiluje o nárast svojich zásob zlata. Namiesto toho pasívne prijíma vklady zlata od tých, ktorí sa snažia získať novú menu (výmenou za zlato) v oficiálnej výške.

Čo ale s krytím meny zlatom? Myslel som si, že centrálna banka potrebuje zmeňiť skladbu jej aktív z dlhopisov na zlato kvôli uisteniu investorov, že nová hodnota bude udržateľná. Aj v tomto prípade má Mises elegantnú odpoveď: od momentu, keď nový systém vstúpi do platnosti, akékoľvek nové vydanie peňazí musí byť kryté 100 percentne zlatom, ktoré je v držbe monetárnej autority (centrálny banky).

Je pravda, že celkové množstvo peňazí nebude plne kryté zlatom vo vládnych trezoroch. Investori však budú vedieť, že – počnúc dňom reformy – budú všetky prírastky peňazí plne kryté. Toto je veľmi nearbitrárny prístup, ktorý prináša dva žiaduce výsledky. Prvý: vláda nemusí prijať veľkú časť zásob zlata od súkromného sektora hneď na začiatku. Druhý: so zvyšujúcim sa množstvom domácej meny bude čoraz väčší podiel domácej meny krytý zlatom.

Keď vo svete vládnych zásahov hľadáme „druhé najlepšie“ politické odporúčanie, nikdy nenájdeme dokonalosť (už len z definície). Kým však budeme mať centrálny peňažný monopol, tak návrh Ludwiga von Misesa pre návrat k zlatému štandardu je teoreticky elegantným a zároveň pozoruhodným praktickým riešením.

Autor spolupracuje s Ludwig von Mises Institute, v rámci ktorého aktuálne publikoval študijnú príručku k dielu Ludwiga von Misesa Teória peňazí a úveru. Táto príručka je dostupná na mises.org.

Na pozvanie KI v dňoch 26. a 27. septembra 2011 prednáša v Bratislave a Banskej Bystrici v rámci cyklu CEQLS.

Článok bol pôvodne uverejnený v Mises Daily dňa 28. júla 2011. Preložil Ľuboš Mikuška, spolupracovník KI.



ANARCHIE NEGRAMOTŮ

Benjamin Kuras

Rádění v britských městech nemá nic společného s multikulturalismem, imigrací ani rasou. Je důsledkem labouristické změny školského systému.

Zkoprnělým komentátorům trvalo pár dní, než jim došlo, že řádění v britských městech nemá nic společného s multikulturalismem, imigrací ani rasou. Jeho oběti jsou pracovníci a podnikaví občané všech ras a kultur.

Na jednom z nerozšířenějších záběrů z rabování je běloch, který za zevlování několika černochoů krade notebook z tašky zraněného a krvavejšího Asiata, jenž si myslí, že mu jdou na pomoc. Rabují rodilí britští teenageri všech ras s jedinou společnou kulturou – žádnou. To v nich půl století pěstuje dnes už dokonalá demontáž britského školství podle marxistické šablony rovnosti všech a likvidace rozdílů.

Začátek demontáže

Tuto kulturu zahájil v polovině šedesátých let labouristický ministr školství Anthony Crosland, odhodlaný, dá-li se věřit biografii jeho ženy, „zničit každou ‚fucking grammar school‘ v Anglii, Walesu a Severním Irsku“. Podařilo se mu to z 90 procent. Z tehdejších 1200 jich přežilo asi sto padesát.

Grammar school byla obdobou tradičního gymnázia plně financovanou státem. Založili ji středověké církve a v 19. století je zcela převzal stát. Viktoriánská doba fandila „sociální mobilitě“ a touto významnou institucí umožnila talentovaným žákům z chudších rodin získat stejné vzdělání jako bohatí žáci na soukromých školách a šplhat po společenském žebříčku.

Alternativou – podle výsledku zkoušky v jedenácti letech – byla škola *secondary modern* připravující žáky na praktickou kariéru a s možností pozdější volby řemesel, středního technického vzdělání nebo dodatečného přístupu k vyššímu vzdělání. Ta nemarně přilíží času latinou a produkovala kvalitní řemeslníky, techniky a inženýry. Konzervativní poslanec v letech 1950 až 1974 Enoch

Powell však namítal, že znalost latiny dělá i lepšího instalatéra.

Sociální mobilita

Sociální mobilita díky *grammar school* se Británii mnohonásobně vyplatila. Jaké mobility se z ní dalo dosáhnout, dokázali její absolventi: konzervativní lídři Margaret Thatcherová a Michael Howard nebo slavní novinářští bratři Christopher a Peter Hitchensově. Ze známé Hackney Grammar School v londýnském proletářském a dříve silně židovském East Endu vyšli židovští dramatici Bernard Kops, Arnold Wesker, Harold Pinter a Stephen Berkoff, několik slavných rabínů a hezká řádka budoucích židovských lordů včetně Blairova hlavního labouristického finančníka lorda Levyho. Mezi nejslavnější *grammar school* všech dob patřila Rugby School, jejíž žáci vymysleli uběhanou a strkavou hru se šišatým míčem.

Labourističtí politici po celou dobu devastace státního školství posílali své děti do soukromých škol

Dvojí proud státního vzdělání nastavující někdejšími spolužákům odlišné společenské postavení byl labouristickým marxistům trnem v zadku. To tak aby nám z naší dělnické třídy někdo dělal intelektuály a byznysmeny. Jak k tomu přijdou jejich bývalí spolužáci, kteří v jedenácti letech u zkoušky neuspěli?

Proto obě školy nahradili jednou jednotnou zvanou *comprehensive* – všeobecně vzdělávající. Jejich učební osnovy byly natolik všeobecně méně náročné až úplně nenáročné, až se z nich staly školy všeobecně nevzdělávající – s úrovní zanedbanosti dosahující astronomických výšin. Jejich 16-letí

absolventi jsou podle letošní studie konfederace britského průmyslu CBI nezaměstnatelní. Vyšlo to najevo, když se její ředitelé vysmáli ministrovi zaměstnanosti a sociálních věcí Ianu Duncanovi Smithovi, který je prosil, aby zaměstnávali víc rodilých Britů a míň cizinců.

Násilím vymáhané právo

To jsou ti morální negramoti, které vidíte na záběrech z válečného stavu britských měst. Jak početná se z nich vyklube armáda a kolik toho dokáže za pár dní zničit, si nikdo nedokázal představit.

Státní vzdělání je programově okradlo o životní šance a motivaci, a proto si násilím vymáhají právo na vše, co mají ti, kdo si na to vydělali, a zničit jim, co si vybudovali. Berou to jako zábavu a dobrodružství a podle jedné mladé raubířky v televizní reportáži to „ukazuje bohatcům a policajtům, že si můžeme dělat, co chceme“. A bohatci jsou i místní indický hokynář a pákistánský trafikant.

Labourističtí politici mezitím po celou dobu devastace státního školství posílali své děti do škol soukromých. Ty jsou však dnes tak drahé, že si je tvrdě zdaňovaná střední třída už nemůže dovolit. Proto hrozí i jí, že se z jejich dětí stane prskající láva subvencovaná státem z jejich daní, která jim dnes rozbíjí krámy a pálí domy.

Kam až ta láva může dotéct, a zda se ještě dá zastavit, tím méně zvrátit, nemá nikdo tušení.

Autor je anglo-český spisovatel a dramatik, autor 16 anglických hier, 22 českých a 4 anglických knih. Svoje pravidelné střípky publikoval v MF Dnes, Xantype, Eure, Lidových novinách, Profíte, Respekte a Marianne. Od roku 1968 žil v emigrácii v Londýně, v posledních letech žije v Londýně i v Praze.

Původně publikované na www.ceskapozice.cz dňa 12. augusta 2011. ČESKÁ POZICE je elitní informačný web pre náročných čitateľov, ktorým poskytuje samostatnú českú a anglickú verziu.

Pozývame Vás na prednášku v rámci Conservative Economic Quarterly Lecture Series

26. SEPTEMBER 2011 V BRATISLAVE | 27. SEPTEMBER 2011 V BANSKEJ BYSTRICI

PENIAZE A BANKOVNÍCTVO: ŠTÁT VS. TRH

ROBERT P. MURPHY

/ LUDWIG VON MISES INSTITUTE (USA) /

Organizátor:
KONZERVATÍVNY
INSTITUT
M. R. ŠTEFÁNKA
M. R. ŠTEFÁNKA
CONSERVATIVE
INSTITUTE

Hlavní
partneri:

PENTA

NADÁCIA
TATRA BANKY

Partneri:
CROWNE PLAZA
BRATISLAVA

INDEPENDENT TRADERS CLUB

SKOI

Mediální
partneri:

TREND

.týždeň

SITA

© 2011 Trend, týždeň, SITA
BRATISLAVA, BANSKA BYSTRICA

Viac informácií na www.konzervativizmus.sk



O NÁS - S NAMI

Peter Osuský

Bratia Mašínovci... Téma na historickú štúdiu či napínavý rodokaps. Stačila by i krátka veta či jedno slovo. Jedným i tým druhým. Hrdinovia: vrachovia. Nedá sa písať „sine ira et studio“. Takže píšem s vášňou a zaujatím. Ale nie o hrdinských bratoch Mašínovcoch. Ten prívlastok je tam na to, aby bolo jasné či som jeden alebo druhý. Nepíšem vývar z faktov ani štúdiu o ich živote a dobe, hoci to bude o živote a dobe – no nie o živote a dobe Mašínovcov – ale o ich a našich súčasníkoch – hlavne však o nás. Pokus stanoviť diagnózu. Pacientmi sme my a naši blížni.

Tá diagnóza nie je infaustná, naopak, umožňuje pohodlné prežívanie. Choroba nie je spojená s utrpením, postihnutí samoprodukujú morfum podľa potreby. Nižšie pudy dominujú, vyššie princípy sú v kóme. Za „štátu“ nám bolo dobre, za komunizmu sme žili normálne a mlieko bolo za dve kačky... Česi nemali „dobrý štát“, ale dokázali sa aranžovať („musíme si pomáhať“). Potom ale odvekému nepriateľovi („třista let sme trpěli“) ukázali, „zač je toho loket“. „With a little help“ nebohých vlasovcov povstali a pri maturite vo voľbách 1946 si, ako absolventi Masarykovho gymnázia (nepochybne najlepšieho v širokom okolí) zvolili tých, ktorí sa, absolvujúc externé štúdium, naučili „zakroutit krkem“. A verní sebe, mnohí kroutili krkem spontánne, i bez doučovania. My, národ holubičí, aby som nezabudol, sme mali slabšie vzdelávacie zázemie a okrem toho i chronicky sklonenú šiju. Ani nebolo treba zakrútiť... Zobuli sme čierne čižmy a obliekli modré zväzácke košele. Z gardistu komunistom. Dedo sa bol utrúpil, keď mu vzali komunisti role – a syn vstúpil do rodnej strany. Krst v tretej dedine. Čo je Božie Bohu, čo je Gottwaldovo Gottwaldovi. Človek je trstina vo vetre sa klátiaca. Zohne sa, nezlomí ju. Hádám je to tak dobre – ale hádam si aspoň uvedomujem, ako žijem. Zrejme nie. Svedomie spí. A keď nás doba preberá, svedomie zbucuje svoju imunitu. Nemáme radi disidentov, ktorí si uvedomovali, nemáme radi emigrantov, ktorí nabrali guráž vziať (neistý) osud

do vlastných rúk a vzdali sa, na rozdiel od nás, zaopatrujúceho lágra, a ved' „všetci sme nemohli odísť, my, hrdinovia sme tu museli ostať a trpieť s mliekom za dve...“ A už vôbec nemáme radi tých (nuž, nebolo ich veľa), čo sa postavili, riskujúc všetko. Súdime ich z príjemne naprdeného tepla, spod periny imunizovaného svedomia. Ved' ak by sme nesúdili, tak by sme museli súdiť seba. Ved' tí príslušníci ZNB vlastne konali svoju povinnosť... Aj tí velitelia pohraničných útvarov pod Devínom a na Šumave... Aj tí eštibáci pri výsluchoch a bachari v lágroch. A, presne vzaté, aj členovia SS či POHG. To, že si všetci tú službu vlasti zvolili, je zanedbateľná lapália.

Kto je naša národná „demokratická“ ikona? Milada Horáková, Jan Palach či Pavel Wonka? Nedajbože Mašínovci? Nie, našou ikonou je Alexander Dubček. Jeho hviezda stúpala, keď vešali Horákovú, ním „statočne“ podpísaný pelendrekový zákon slúžil socialistickej vlasti a paragánom na Národnej triede v novembri 1989. Ukážkou charakteru elit, ktoré vyšli zo svojho ľudu, bola Gottwaldova a Havlova voľba v roku 1948 a 1989. Jednomyseľne... Tých nejednomyseľných odmietame. Preto pohľadme Mašínovcami. A Palach bol zrejme blázon. Príliš sa od nás líšili. My, ľudia holubičí, odhlasujeme rasový zákon – jednomyseľne, keby nie tej jednej jedinej „maďarskej fašistickej svine“, bolo by stádo bez čiernej ovce. A Horthy bol fašista, na rozdiel od našej elity. Židia v Maďarsku museli síce počkať na Szálasiho a nemeckú okupáciu, ale naše svedomie je čisté. A popieranie zločinov fašizmu a komunizmu je útok na slobodu slova. Lebo je to útok na nás. Na slobodu mlčať. Na slobodu nemať postoj. Na slobodu nečinnosti. Ba nie, my sme predsa hrdinský štrngali kľúčmi. Ved' aj veľký Lev Nikolajevič hovoril, že zlu sa nemáme násilne protivíť. Preto nenávidíme Mašínovcov.

Autor je poslanec NR SR a podpredseda OKS.

UDIALO SA:

1) Dňa 13. júna 2011 v Bratislave a dňa 14. júna 2011 v Žiline KI s podporou Penta Investments a Nadácie Tatra banky v spolupráci s ďalšími partnermi organizoval ďalšiu z cyklu prednášok CEQLS. Tentoraz bol našim hosťom Philipp Bagus z Univerzity kráľa Juana Carlosa v Madride, ktorý prednášal na tému **Tragédia eura**. Viac, vrátane videozáznamu, na webstránke KI v sekcii KONFERENCIE.

2) Dňa 14. júna 2011 KI zverejnil aktuálnu štúdiu **The Tax Burden of Typical Workers in the EU 27**, podľa ktorej v Európskej únii rastie daňovo-odvodové zaťaženie zamestnancov. Slovensko sa v rebríčku krajín EÚ umiestnilo na 16. mieste a podľa tejto metodiky oslávilo tento rok deň daňovej slobody 15. júna. Viac na webstránke KI v sekcii KI KOMENTUJE.

3) Dňa 15. júna 2011 v Bratislave KI v spolupráci týždenníkom .týždeň organizoval diskusný konzervatívny klub na tému **Ako zmeniť Zákoník práce?** Viac, vrátane videozáznamu, na webstránke KI v sekcii KONZERVATÍVNE KLUBY.

4) Dňa 22. júna 2011 sa analytik KI Ivan Kuhn zúčastnil na konferencii **Transparentné využívanie predstupových fondov EÚ** v Srbsku v Belehrade, kde vystúpil s prezentáciou.

5) Dňa 24. júna 2011 bol zverejnený **otvorený list vláde SR k návrhu koncepcie výcho-**

vy a vzdelávania. Apelujeme v ňom na predstavitel'ov rezortu školstva, aby návrh Koncepcie výchovy a vzdelávania v materských školách, v základných školách a v stredných školách v spolupráci s odborníkmi prepracovali na ucelený reformný zámer a následne ho predložili na verejnú diskusiu. Viac na webstránke KI v sekcii KI INFORMUJE.

6) Dňa 28. júna 2011 KI spoluorganizoval v Bratislave EE CLUB na tému **Environmen-tálne záťaž - nesplatené dlhy minulosti?** Viac na webstránke KI v sekcii KI INFORMUJE.

7) Dňa 13. júla 2011 KI spoluorganizoval v Bratislave EE CLUB na tému **Program odpadového hospodárstva SR na roky 2011-2015**. Viac na webstránke KI v sekcii KI INFORMUJE.

8) Dňa 21. júla 2011 bolo v rámci projektu **Hodnotenie samosprávnych opatrení (HSO)** za obdobie apríl – jún 2011. Jedným z hodnotiteľov je i analytik KI **Dušan Sloboda**. Viac na webstránke KI v sekcii KI INFORMUJE.

9) V júni a júli 2011 sa z okruhu ľudí KI v médiách nielen k aktuálnym témam vyjadrovali: **Peter Gonda, Radovan Kazda, Dušan Sloboda** a **Zuzana Zimenová**. Viac nájdete na www.konzervativizmus.sk v sekcii ČLÁNKY, ROZHOVORY, KI KOMENTUJE, AUDIO/VIDEO KI a BLOGY.

PODPORTE NÁS:

Konzervatívny inštitút M. R. Štefánika nevydáva len Konzervatívne listy. Organizujeme ročne mnoho konferencií, diskusií, konzervatívnych klubov a prednášok. Každoročne udeľujeme najprestížnejšie literárne ocenenie na Slovensku – Cenu Dominika Tatarku. Publikujeme desiatky analytických výstupov vo forme štúdií, odborných príspevkov a prednášok, článkov a mediálnych vystúpení. Všetky naše výstupy, vrátane audio či videozáznamov z akcií KI, nájdete na pravidelne aktualizovanej webstránke KI na adrese www.konzervativizmus.sk.

Podporte nás prostredníctvom online prevodu cez Váš internet banking. Viac informácií o možnostiach podpory nájdete na webstránke KI v sekcii PODPORTE NÁS.

Ďakujeme!

**KONZERVATÍVNY
INŠTITÚT
M. R. ŠTEFÁNKA
M. R. STEFANIK
CONSERVATIVE
INSTITUTE**